

Наближихъ селото. — Защо ли отивамъ тамъ? мислено си зададохъ азъ въпросъ. Ами ако нѣкой баши-бозукъ? И азъ неволно се пооглѣдахъ на около. Но това бѣше моментъ. . . . Азъ почувствувахъ, че кръвта бликна въ лицето ми отъ срамъ предъ собственото си малодушие . . . Влѣзохъ въ селото.

— Тфу каква смрадъ?! високо извикахъ самъ на себе си, и си запушихъ устата и носа съ кърпата си.

Въ три четири крачки отъ мене съглѣдахъ чело-вѣчески трупъ, по нататакъ другъ и трети. . . Всич-китѣ бѣха подути и започнали да се разлагатъ. Тукъ тамъ изъ селото още се димяха изгорѣлитѣ кѣщи; малки огненни язици още прѣгрѣщаха обърналитѣ се вече на въгленъ джбови греди.

Въ селото владѣеше мъртва тишина: жява душа се не видѣше. Само по кѣщата и богатитѣ фруктови градини се познаваше заможността на жителитѣ на селото. Овошкитѣ се гъняха подъ тежестъта на изобилния плодъ — круши, ябълки и др., които тъй съблазнително мамахъ очитѣ. Но зловонието и видътъ на подутитѣ човѣшки трупове караше чловѣка да не помисли за ѣденіе.

Азъ обиколихъ почти цѣлото село, въ което на-броихъ 5 мъртви чловѣчески тѣла, и достигнахъ дружината.

Опѣлченцитѣ едвамъ вървяха. Тѣ бѣха капнали за сънъ и отъ уморяване. Чувахъ тукъ тамъ отъзиви:

— Цѣла нощъ ни държахъ почти на крака съ торбитѣ на грѣба, а сега не ни спиратъ да си по-чинемъ.

— „Ну, порядъкъ“! Отъ такова „безалаберно“ пѣтувание, ний можемъ да изгубимъ половината опѣлченци, казваха офицеритѣ.

— Благодарение на водата, съ която се освѣжа-вахме, иначе щѣхме да си испатимъ, като въ зна-менития переходъ — Руше-де-Веде — Богдана, забѣлѣз-ваше нѣкой офицеръ.

Най послѣ, изморени и отпаднали, пристигнахме въ с. Мжглишъ. Спрѣхме се на бивуакъ, на югъ отъ селото, подъ дебелия сѣнка на оръшака.